

Arrest

nr. 31 584 van 15 september 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 mei 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die loco advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 maart 2000 het Rijk is binnengekomen, diende op 27 maart 2000 een asielverzoek in.

1.2. Op 3 mei 2000 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 29 augustus 2000 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk was.

1.4. De adjunct-Commissaris-generaal weigerde op 30 januari 2003 verzoeker te erkennen als vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. Bij beslissing van 15 oktober 2003 weigerde ook de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verzoeker als vluchteling te erkennen. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.6. Verzoeker diende, bij schrijven van 29 maart 2003 en 29 december 2003, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.7. Op 16 juni 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard.

1.8. Bij arrest nr. 152.185 van 5 december 2005 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen ingediende beroep.

1.9. Op 16 mei 2007 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.10. Op 29 mei 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering tot in overwegingname van het asielverzoek.

1.11. Verzoeker diende, bij schrijven van 29 augustus 2008, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.12. Op 15 mei 2009 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 7 juni 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2000 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlandse en Engelse taallessen volgde, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.10.2003 met de beslissing “niet erkend” door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem betekend op 22.10.2003. Op 29.10.2003 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Op 16.05.2007 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in die werd afgesloten op 29.05.2007 met een weigering van in behandelingneming door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem

dezelfde dag betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk ongeveer drie jaar en zeven maanden en ongeveer twee weken– waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en /of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort. De verklaring van betrokkene dat hij binnen de nieuwe criteria zou vallen kan aldus niet weerhouden worden aangezien deze nieuwe criteria nog niet van kracht zijn.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen standpunt dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.1.1. Er dient te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die verklaren waarom hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er sprake is van een stereotiepe motivering. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is

gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

3.1.2. In de mate dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert met betrekking tot de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt dat *“de verschillende criteria van integratie”* in casu niet werden beoordeeld en dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk wordt vermeld dat hij zou meegedeeld hebben Engelse taallessen gevolgd te hebben.

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven dat de verschillende elementen die wijzen op de integratie van verzoeker niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend zodat de stelling van verzoeker feitelijke grondslag mist. Het is bovendien niet kennelijk onredelijk om gegevens die wijzen op een goede integratie niet te beschouwen als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Gegevens die wijzen op een integratie in België zijn immers geen omstandigheden die het voor een vreemdeling bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden, kan een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken.

Het gegeven dat in de bestreden beslissing bij de opsomming van de gegevens die verzoeker aanvoerde om zijn integratie aan te tonen verkeerdelijk ook verwezen wordt naar het feit dat verzoeker naast Nederlandse taallessen ook Engelse taallessen zou gevolgd hebben, kan niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Deze vermelding doet immers niets af aan de vaststelling dat gegevens die wijzen op integratie geen buitengewone omstandigheden zijn en *“het voorwerp (kunnen) uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Ook door voor te houden dat de bestreden beslissing strijdig is met het regeerakkoord toont verzoeker geen schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het begrip *“buitengewone omstandigheden”* dient door het bestuur immers geïnterpreteerd te worden overeenkomstig de wil van de wetgever, zoals deze blijkt uit de wettekst zelf, uit de memorie van toelichting en uit de rechtspraak. Het feit dat in een regeerakkoord zou voorzien zijn dat de regering in de toekomst een andere invulling wenst te geven aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”*, laat het bestuur niet toe af te wijken van de huidige regels en hun vaste interpretatie.

Een miskenning van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.2. Verzoeker voert, in het tweede middel, ook nog een schending aan van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”*, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

3.2.1. In zoverre verzoeker verwijst naar een schending van *“het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur”* kan de Raad slechts opmerken dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze het niet nader omschreven beginsel zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

3.2.2. Verzoeker toont daarnaast - door aan te geven dat hij onder de nieuwe criteria voor regularisatie van het verblijf van vreemdelingen valt die opgenomen zijn in het regeerakkoord en een ministeriële beleidsnota - geen schending aan van het redelijkheidsbeginsel. Het redelijkheidsbeginsel is immers slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel laat niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde

verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

3.2.3. Verzoeker betoogt voorts ten onrechte dat het rechtszekerheidsbeginsel in het gedrang komt doordat het bestuur geen rekening heeft gehouden met de richtlijnen uit het regeerakkoord, die weliswaar nog niet werden opgenomen in een wettekst, maar waarvoor reeds veel publiciteit werd gemaakt. Het rechtszekerheidsbeginsel is er immers mee gediend dat het bestuur zich houdt aan de bestaande reglementering en dat het politieke verklaringen, die niet mogen verward worden met rechtsregels, buiten beschouwing laat bij het nemen van bestuursbeslissingen.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker evenzeer geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt geenszins.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK